

MUAMMER ÇAKI İÇİN,

Gonca İLBEYİ*

1959 yılında Kütahya’da doğdu Muammer ÇAKI, 1991 yılında, birincilikle girdiği, üniversitemizin o zamanki adıyla UYGULAMALI GÜZEL SANATLAR YÜKSEK OKULU Seramik Bölümünden mezun oldu. Aynı yıl okulumuzun öğretim elemanları kadrosuna katıldı.

Sevgili Muammer ÇAKI, sen, bu okulda öğrenciliğin boyunca tüm dönem arkadaşlarının “AĞABEYİ”oldun. Hocalığın sırasında da tüm öğrencilerinin. Bugün ise hepimizin AĞABEYİ oldun: Bizlere, yaşamı, dostluğu, sevgiyi, aşkı, en önemlisi bize “BİZİ” öğreten bir AĞABEY. Yaşamın hep bir mücadeleydi: SEVGİ, DOSTLUK VE GÜZELLİKLER adına. Biliyor musun sen GERÇEK bir EFE’ydin, hem de çatal yüreklişinden: DOĞRULUK ADINA, SANATÇI OLMAK ADINA, GÜZEL İNSAN OLMAK ADINA, PAYLAŞMAK ADINA.

Biz kocaman bir aileydik: AYRICALIKLI BİR GÜZEL SANATLAR ailesi. Bizi ayrıcalıklı kılan dostluk ve paylaşımlarımızdı, günü geldiğinde tek yürek olmamızdı. BİRGÜN öyle büyüdük ki, hepimiz sadece “kendimizce”, “bizce” dertlerin peşine düştük. Öyle çok şeyi ve en önemlisi birbirimizi unuttuk. Sen, MUAMMER ÇAKI yaşam savaşında yine birincilikle bizlere, bu kocaman aileye büyük bir ders verdin: YAŞAM DERSİ. Kişisel kaprislerimizin, yetersizliklerimizin kariyer ve güç savaşlarına dönüşüp bizleri, kendimizi tanıyamadığımız bir noktaya getirdiği anda, yaşamanın savaşmak olduğunu en iyi bilen sen, DOSTLUKLARI, SEVGİYİ, AŞKI, PAYLAŞIMLARI yitirmeden, silmeden de yaşanılanabileceğini gösterdin.

NEREDE KALMIŞTIK diye başlamıştık sözüme, sazımızla... Sen ve Münevver Amerika’dan döndüğünüzde, yıl 1996 idi.

* Doç. Anadolu Üniv. Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Bölümü, Öğretim Üyesi.

Bugün 19 Nisan 2000. Yine NEREDE KALMIŞTIK diyoruz MUAMMER ÇAKI?

Gerçekten NEREDE KALMIŞTIK? Nerede, ne zaman, neleri unutmuştuk? Sen gibi olmak kolay bir şey değilmiş. Sen gibi olmak, MUAMMER ÇAKI olmak, kendimizden korkmamayı bilmek demekmiş. Sevgimizi, aşkımızı, dostluğumuzu, öfkemizi dile getirmek demekmiş. Dürüstlük demekmiş. Kazanılmış paylaşımların birer değer olduğunun farkında olmak demekmiş. Kaçmamak demekmiş. Kaybetmenin acısını hep biliyor olmak demekmiş.

HEPİMİZ BAZEN BİRİLERİYLE O KADAR YAKINLAŞIRIZ Kİ DOSTLUĞUMUZU, KARDEŞLİĞİMİZİ, SEVGİMİZİ, HİÇ BİR ŞEY ENGELLEMİYORMUŞ GİBİ GÖRÜNÜR. BİZİ AYIRAN KÜÇÜCÜK BİR KÖPRÜ VARDIR, HEPSİ O KADAR. VE BU KÖPRÜ, ASLINDA KENDİMİZE AİT ÇIKMAZLARIMIZDIR. İŞTE O KÖPRÜYÜ GEÇMEK DEMEK KENDİ ÇELİŞKİLERİMİZİ, KENDİMİZİ AŞMAK DEMEKTİR. AMA ORADA DURURUZ NEDENSE. ÖYLECE SUSKUN KALIVERİRİZ, KORKARIZ VE O ANDAN İTİBAREN ARAMIZA DAĞLAR, AZGIN NEHİRLER GİRER, BİZİ AYIRAN, BİZİ BİRBİRİMİZE YABANCILAŞTIRAN DUVARLAR BİTİVERİR ÖNÜMÜZDE VE BİR ARAYA GELMEK İSTESEK DE ARTIK YAPAMAYIZ, ÇOK GEÇ KALMIŞIZDIR. OYSA KÜÇÜCÜK BİR KÖPRÜDÜR ÖNÜMÜZDEKİ, O KADAR. YAŞAM BU DENLİ KISA VE BİZLER BU KADAR GEÇİCİYKEN İYİCE KÜÇÜLEN BİR KÖPRÜ.

Umalım ki MUAMMER ÇAKI, senin gibi bir ÇATAL YÜREKLİ EFEYİ tanımak, kocaman bir ustayı tanımak, kendimizi tanımak olsun. Yaşam savaşı içinde, kendi ile uğraşmak, sadece kendini düşünmek varken, hastanede tez yazıyorken aynı zamanda baba olmayı, kardeş olmayı, evlat olmayı, dost olmayı, sevgi olmayı, herkes olmayı, yüreğini yüzbinlere bölebilmeyi başarmak olsun. Bir gün bir yerde, bu gün burada bir çoğumuz için olduğu gibi, artık o insanla bir şeyleri öyle böyle paylaşamayacak olduğumuz acısını hem de pişmanlıkla yaşamayalım. Yaşamlarımız “KEŞKE”lerden uzak olsun.

Bir türkü gibi girdin yaşamımıza MUAMMER ÇAKI, Hüzünlü, acılı zamanların olmuştu da bize hiç yansıtmadığındı bu. Bizim duyumsamamızı istediğin seni hep bir ÇINAR gibi kök salmış görmektir.

KOCA ÇINAR MUAMMER ÇAKI, GÜZEL SANATLAR SENİN İSTEDİĞİN GİBİ, DOSTLUKLA SEVGİYLE, SENİN BIRAKTIĞIN KÖKLERİNLE SAĞLAMLAŞSIN.

NEREDE KALMIŞTIK KOCA EFE?